

[Ministeren for udenrigsøkonomi.]

man forsøger at tage hensyn til de virkninger, ens egen økonomiske politik har på de andre landes. Men der er altså ikke tale om nogen form for overnational myndighed eller binding af de enkelte lande.

Det samme gælder på socialpolitikens område. Hr. Albertsen har allerede givet udtryk for det; jeg er helt enig i, at man ikke ved at tilslutte sig den økonomiske og monetære union, sådan som den er vedtaget hos ministrene på Ministerrådsmødet i februar og i resolutionen i marts 1971, har bundet sig til nogen form for harmonisering af de sociale udgifter eller de sociale budgetter.

Det, der er tale om, er kun, at man i koordineringen af den fælles konjunkturpolitik tager hensyn til bestanddelene af det samlede budget, men ikke forpligter sig til budgetternes højde eller indhold:

Jeg skal så vende mig til enkelte konkrete spørgsmål, først og fremmest fra ordførernes side. Jeg kan sige til hr. Stetter, at vi naturligvis er indstillet på i regeringen at gå så langt som overhovedet muligt med at forbedre det, der skal ske, hvis og når vi bliver medlem af fællesmarkedet, og vi har naturligvis under overvejelse, hvordan vi skal udfylde de forskellige organer, hvilke poster vi skal have besat af tjenestemænd, hvilke tjenestemænd det drejer sig om osv., men vi kan jo ikke gøre andet end at træffe forberedelserne; vi må afvente afstemningen, før vi træffer egentlige dispositioner. Men jeg er helt enig med hr. Stetter i, at man kan ikke vente med at overveje situationen og finde rimelige ordninger, indtil afstemningen har fundet sted, man må være forberedt, og det forsøger vi efter bedste evne.

Til hr. Niels Helveg Petersen, der spurgte om en rapport, som professor Max Sørensen har været med til at udarbejde, vil jeg gerne sige, at det er først i de allerseneste dage, vi har modtaget meddelelse om indholdet af denne rapport. Vi vil sørge for, at den bliver oversat og kommer til markedsudvalgets kendskab så hurtigt som muligt. Men jeg understreger, at der her er tale om et ekspertudvalg, som blot har afgivet en betænkning, der derefter skal behandles i Kommissionen og i Rådet, og vi er naturligvis ikke, ihvorvel vi har haft en dansker med som ekspert, på nogen måde forpligtet af indhol-

det af denne rapport. Det må vi selvstændigt tage stilling til, når vi har haft lejlighed til at sætte os ind i det. Derfor vil jeg gerne på nuværende tidspunkt nøjes med at gentage det synspunkt, jeg gav udtryk for i min tale ved fremsættelsen af lovforslagene, at vi er indstillet på, at i det omfang, der bliver tale om at styrke institutionerne, må det være en klar dansk forudsætning — og deri er vi enige med en række andre lande — at så må Parlamentets kontrolfunktioner styrkes i mindst samme grad. Men når vi kender rapportens indhold, må vi jo have en drøftelse af hele problematikken også i markedsudvalget, og dér går jeg ud fra vi kan vende tilbage til detaljer.

Hr. Hjortnæs nævnte, at jeg i en kronik i Politiken havde gjort opmærksom på, at det var ret sandsynligt, at vi ville kunne opnå en frihandelsaftale, hvis vi ikke blev medlem af fællesmarkedet, og det mener jeg naturligvis fortsat. Men hr. Hjortnæs uledte derefter den konklusion, at så måtte al tale om udflytning af danske virksomheder til udlandet forstumme, for når markedsministeren, sagde hr. Hjortnæs, selv erkender, at man kan få en frihandelsaftale, som jo betyder, at der ikke er nogen indbyrdes toldmur, må det ikke mere kunne anvendes som argument, at danske virksomheder kunne tænkes at ville placere sig uden for landets grænser, altså inden for fællesmarkedet, i en sådan tænkt situation.

Jeg er ikke enig med hr. Hjortnæs i den konklusion. For det første vil der jo i en medlemskabssituation være tale om, at dansk erhvervsliv og det danske samfund får indflydelse på de spilleregler, der kommer til at gælde for industriens samarbejde inden for en fælles europæisk industripolitik. For det andet er en frihandelsaftale, sådan som den nu vil blive opnået forhåbentlig af svenskerne, østrigerne m. fl., være en tidsbegrænset aftale, og der vil være en række muligheder for fællesmarkedet til at indføre særlige ordninger, hvis nogle af deres brancher eller virksomheder kommer i vanskeligheder. Det er grunden til, at der selv i dag er svenske virksomheder, der planlægger at placere datterselskaber i Danmark, vel vidende, at de kan få en frihandelsaftale med fællesmarkedet, simpelt hen fordi man som medlem af fællesmarkedet er sikker på, for det første at toldfriheden er evig, da aftalen